

150 godina bankarstva u Srbiji

SPAJAMO TRADICIJU I

TRADICIJA

ALPHA BANK

INOVACIJU

Već 130 godina dosledno poštujemo vrednosti kojima spajamo ljude i mesta, ideje i sredstva, staro i novo, nudeći inovativne i kvalitetne bankarske usluge svim našim klijentima.

Ponosni smo na prošlost, kao i na ono što smo danas: pouzdana Banka, duge tradicije i moderne vizije koja će nas voditi ka novim delotvornim rešenjima za sve Vaše potrebe.

INOVACIJA

Zajedno, imamo divnu budućnost

 0800 250 250, www.alphabankserbia.com

Sutra će osvanuti novi dan

Naše poslovne banke svoj "praznik", 16. avgust, dan kada pada 150. godišnjica od početka bankarstva u modernoj Srbiji, to jest dan kada je osnovana čuvena Uprava fondova, prva kreditna ustanova u Kneževini – dočekale su u tmurnom ambijentu jedne krizne državne ekonomije i u vremenu kada je postizborna "smena vlasti" pojačala pritiske na čitav finansijski sektor, dovela da smene rukovodstva u centralnoj emisionoj banci, a afera u Agrobanci došla i do sudsko-policijskog istražnog postupka.

Uza sve te, nadajmo se, prolazne "vanredne probleme", 33 aktivne poslovne banke u Srbiji suočavaju se i sa klasičnim teškoćama koje se uvek javljaju u vremenu privredne recesije, niske ekonomske konjunktore, visokog javnog državnog duga, velike nezaposlenosti i dosta raširenog siromaštva u zemlji koja i inače ima nizak bruto domaći proizvod po glavi stanovnika, od oko 5000 američkih dolara.

Prvi od tih tipičnih kriznih problema jeste da udeo kredita čije otplate kasne duže od 90 dana u Srbiji raste iz meseca u mesec i da je dostigao oko 25 odsto u ukupnom broju kredita. Međutim, to nije glavni razlog što banke u Srbiji naplaćuju najvišu prosečnu kamatnu

stopu na kratkoročne kredite u regionu (oko 14 odsto) kao i na investicione kredite (blizu 8 odsto). Jedan od ključnih razloga je to što zemlja nosi visok politički rizik, nužne ekonomske reforme su skoro zaustavljene, a poneke sistemske mere čak idu korak nazad (regulacija položaja Narodne banke Srbije). Sve to, a naročito loše ekonomske prilike u zemlji, baš ovih dana uticale su i na odluku američke agencije Standard i Pours (S&P) da snizi rejting države za jedan stepen, na nivo BB minus sa negativnim izgledima.

Bankarski poslovi u Srbiji i inače poslednjih godina uglavnom se vrte oko relativno malog volumena novčanog i kreditnog prometa – građanstvo ima ukupna kreditna zaduženja na nivou oko 600 milijardi dinara, a preduzeća nešto manje od 1500 milijardi dinara. Dakle to je ukupno oko 20 milijardi evra, što je za jednu evropsku zemlju sa oko 7,3 miliona stanovnika u suštini nedovoljno za krupniji bankarski biznis.

Uprkos svemu tome, vodeći bankari i banke u Srbiji drže se zlatnog načela – "sutra će osvanuti novi dan", pa i stranci koji su investirali u srpske banke veruju da će i Srbiji jednom krenuti na ekonomskom polju i da će njena privreda, a naravno i njeni građani, dočekati

bolja vremena, pa će biti i veći potrošači bankarskih usluga.

U istoriji srpskog bankarstva bilo je, kako će čitalac videti i u ovom prilogu "Vremena", i padova i uspona. Na primer, Prva srpska banka, osnovana 1869. godine u Beogradu, sa uplaćenom glavnicom od 200.000 dukata, propala je u roku od dve godine. Pored drugih, izgleda da je glavni problem bio u tome što je banka 187.000 dukata podelila kroz povoljne kredite članovima sopstvene uprave, a oni pozajmljeno nisu vratili. Banka je 70.000 dukata izgubila i na špekulacijama na berzi u Beču, zato što je od svojih komitenata primala naloge o kupovini ili prodaji vrednosnih papira usmeno, a oni te naloge, kad se ispostavljalo da nisu bili uspešni – kasnije nisu priznavali.

Slom ove banke imao je za posledicu to da čitavih deset godina nikome nije padalo na pamet da ponovo ulaže novac u osnivanje neke banke u Srbiji. Istina, u Vojvodini, gde je, naravno, 1864. godine osnovana doista prva srpska banka, Novosadska štedionica, prilike su bile nešto drugačije, pa je u ovom razdoblju stvoren čak 31 novčani zavod.

Golgota bančinih akcionara i štediša na našim prostorima bila je najveća posle Prvog

i posle Drugog svetskog rata. Prilikom stvaranja Kraljevine SHS srpski radikali su došli na ideju da nacionalizuju sve banke u kojima ima stranog kapitala – ili putem asimilacije aktive i pasive, ili putem postavljanja državnog komesara na osnovu Zakona o postupanju sa imovinom neprijateljskih podanika od 5. juna 1919. godine. No, banke u prečanskim krajevima više je upropastila ratna inflacija austrijskih kruna, a potom i srpskih dinara i zamena novca u novoj državi nego ove “nacionalizacije”. Jer, ova nacionalizacija je iscrpljena postavljanjem “nacionalnih ljudi” u upravne odbore banaka sa stranim kapitalom. Državni komesari su jedino bili veoma skupi, pa su se, na primer, članovi Banatske trgovačko-industrijske i zanatske komore iz Velikog Bečkereka 1927. godine žalili Beogradu da su za 15 minuta prisustva tog komesara godišnjoj skupštini njihove banke, morali da mu isplate dnevnicu od 3000 dinara.

Posle poratnih inflacionih godina u Kraljevini je zavladao deflaciona manija, a čežnja za stabilnim novcem kulminirala je 1931. godine, začudo tek posle velike deflacione Američke krize 1929. godine, kada je u svetu Kejnz već demistifikovao neutralnost novca.

Zakonom o novcu, koji je donet na Vidovdan 1931. godine, uveden je dinar sa zlatnom podlogom (0,0265 gr zlata), i to uz pomoć francuskog finansijskog kredita od 1.825 miliona dinara. Zanos o dinaru kao najjačoj evropskoj valuti (u stvari, trećoj po veličini jedinice merene u zlatu) trajao je, međutim, samo 102 dana – a taj zanos koštao je građane i privredu zemlje veoma mnogo (društveni proizvod je više nego prepolovljen za samo nekoliko godina).

Šta se desilo? Samo nekoliko dana posle donošenja zakona o zlatnom dinaru pale su pod stečaj dve velike evropske banke – austrijska Kreditanstalt banka i nemačka Danatbank, sa kojima je jugoslovensko bankarstvo bilo prisno vezano. Brzo potom je stigla vest da je američki predsednik H. Huver proglašio moratorijum na ratne reparacije Nemačke i Austrije (značajan devizni izvor Kraljevine SHS), te da je Bank of England, upravo suprotno jugoslovenskoj centralnoj banci, napustila pravilo zlatnog pokrivača funte. Od jula do septembra 1931. godine, na vest o ova četiri događaja, u velikoj građanskoj panici iz jugoslovenskog bankarskog sistema povučeno je 2100 miliona dinara štednje, a u inostranstvo prebačeno 300 miliona dinara deviznih

sredstava. Već 7. oktobra zakonski propisi koji su stvorili famozni dinar kao “najstabilniju evropsku valutu”, morali su biti menjani, sa akcentom na snažne devizne restrikcije.

Posle Drugog svetskog rata celokupno bankarstvo je nacionalizovano, ali već polovinom šezdesetih godina 20. veka socijalističko rukovodstvo Jugoslavije počinje da shvata da bez razvijenog poslovnog bankarstva neće moći da obezbedi veći dotok međunarodnog kapitala u zemlju. Tada počinju da se razvijaju i relativno snažne poslovne banke, na žalost najčešće pod suviše velikim uticajem političkih rukovodstava republika i pokrajina u tadašnjoj federaciji. Ipak, pored slovenačkih, srpske banke su bile vodeće u SFRJ, ali će ih ratne prilike i svetske sankcije devedesetih godina proteklog veka potpuno upropastiti.

Posle 2000. godine, kada se Srbija otvara prema svetu i kada se rađa takozvani “evropski put” države, bankarstvo se, gotovo začudo, prvo stabilizovalo, dakako uz obilate investicije stranih banaka. Nadajmo se, zbog toga, da će i ovoga puta, posle tekuće krize, “doći novi dan” kada će se bolje i uspešnije poslovati i u Srbiji.

Dimitrije Boarov

PIRAEUS ŠTEDNJA 2x6

★★★★★★

Oročena štednja u evrima sa dva pojedinačno definisana roka oročenja od po 6 meseci.

Prvih 6 meseci
NKS 5,50%
Drugih 6 meseci
NKS 6,00%
EKS 5,23%

Piraeus 2x6 štednja je oročena štednja u evrima sa dva pojedinačno definisana roka oročenja gde je za svaki rok oročenja utvrđen poseban nivo fiksne nominalne kamatne stope. Period oročenja je 12 meseci, minimalni iznos oročenja je 2.000 EUR, porez na kamatu je 10%.

Naša NEDELJA ŠTEDNJE ima 365 dana.

Otvorena za Vas.

CALL CENTER 00-24
0800 000 800,
011/ 3024 077, 3024 078

www.piraeusbank.rs

150 godina od osnivanja prve bankarske ustanove u Srbiji – Uprave fondova

Narodni muzej:
Bivša zgrada
Uprave fondova

Nakon Svetoandrejske skupštine, prve srpske "slavne revolucije", u narodu se javila nada da će ponovni dolazak Obrenovića na vlast označiti početak korenitih reformi u privredi i društvu, s obzirom na to da su korupcija i zelenaštvo bili prisutni na svakom koraku. Otuda je druga Miloševa vlada odmah započela s reformama pravosudnog sistema – donošenjem Zakona o sudskom postupku i novog Kaznitelnog zakonika, a njegov sin i nasljednik Mihailo s organizovanjem legalnog bankarskog sistema – ne bi li "zaduženom narodu omogućio put da se lakše odužiti može". Tako su Mihailovim ukazima od 16. i 24. avgusta 1862. godine doneti Zakon o Upravi fondova i Zakon o davanju novca pod interes iz kase Uprave fondova, kojima zapravo otpočinje istorija bankarstva u Srbiji.

Iako su u tadašnjoj Srbiji na vlasti bili

konzervativci, prihvaćena je ideja liberala da država osnuje jednu bankarsku ustanovu koja bi stala na put zelenaštvu, jer, kako se tada govorilo, "zelenaški krediti se mogu suzbiti samo nezelenoškim kreditima". Međutim, vreme koje je dolazilo pokazalo je da će borba protiv zelenaštva u Srbiji trajati dosta dugo, kao i da nije dovoljno samo nominalno osnovati ustanovu za rešavanje određenih društvenih problema, nego da pored ustanove mora postojati i volja u društvu da se ti problemi reše.

Uprava fondova je svoj osnivački kapital (u iznosu od 10 miliona groša-dinara) stekla akumulirajući sve dotadašnje državne fondove – crkveni, manastirski, školski, bolnički, šumski, "udovički" i pupilni i depozitni novac kod sudova. Za novac poveren Upravi jamčila je kneževina, dok je za prvog upravnika – na

Mihailov predlog, vlada imenovala Milovana Spasića. Pored navedenog, istim zakonom je utvrđena i kamatna stopa, kao i uslovi pod kojima će Uprava fondova odobravati kredite. Isključivo hipotekarne prirode, zajmovi su odobravani do polovine procenjenih založenih nepokretnosti, s godišnjom kamatom od 6 odsto (od čega je 1 odsto pripadao državi na ime rizika), s rokom otplate do 20 godina i kreditnim minimumom u iznosu od 1000 groša, a maksimum do 50.000 groša.

I sve bi možda bilo idealno, ali kreditni minimum nije mogao da ispuni gotovo nijedan zaduženi seljak, jer je za to bilo potrebno imati pet hektara zemlje, a to u tadašnjoj Srbiji nije imalo više od 60 odsto poljoprivrednih domaćinstava. Tako su sredstva prikupljena iz fondova dobili imućni trgovci i činovnici – upravo oni koji su se i bavili zelenaštvom, plasirajući

35 GODINA

I SIGURNI STE DA MOŽEMO DA PRATIMO VAŠ RITAM

PRE 35 GODINA ZNALI SMO DA IGRAMO I VALCER, I TANGO, I POLKU. DOŠLI SMO U SRBIJU I NAUČILI ŠTA VAS POKREĆE, ČEMU TEŽITE I ŠTA VAS VESELI. SADA SIGURNIM KORAKOM PRATIMO RITAM VAŠIH POTREBA, A KADA NAS POZOVETE, SPREMNI SMO I DA POVEDEMO "KOLO".

JER IGRAMO U ISTOM TIMU

SOCIETE GENERALE
SRBIJA

35
GODINA
U SRBIJI

Prva srpska banka

Nakon pokušaja države da legalizuje kreditnu delatnost u Srbiji, javlja se krajem šezdesetih godina XIX veka i privatni sektor sa istom idejom. Grupa beogradskih trgovaca na čelu sa Živkom Karabiberovićem, "praviteljstvenim bankerom", prihvata ponudu Jakoba Hercla, zastupnika Franko-Ungarische banke iz Pešte, da se u Beogradu osnuje novčani zavod pod imenom Prva srpska banka. Februara 1869. godine ministarstvo finansija dozvolilo je osnivanje prvog privatnog novčanog zavoda u Srbiji. Prema statutu, Banka je osnovana kao akcionarsko društvo sa početnim kapitalom od milion dukata, podeljenim na 25.000 akcija nominalne vrednosti od 40 dukata. Polovinu akcionarskog kapitala trebalo je da uplati strani osnivač – Francusko-ugarska banka, dok su drugu polovinu u obavezi bili da obezbede beogradski trgovci. Međutim, Prva srpska banka je otpočela sa radom 2. oktobra 1869. godine, ali sa uplaćenom glavnicom od svega 200.000 dukata. Banka nije uspeła dugo da se održi, usled čisto špekulativnog poslovanja u kom su materijalno stradali ne samo njeni osnivači i poverioci nego i država. Umesto da postane prethodnica organizovanog bankarskog sistema u Srbiji, ona je svojim slomom 1871. godine nanela teške posledice razvoju bankarstva, prozrokujući već tada podozrenje naroda u novčane institucije.

ova "nova" sredstva po "mnogo povoljnijim uslovima" nego do sada – smanjujući njihovu (zelenašku) kamatu sa 20 na 12 odsto.

Trebalo je da prođe četiri godine da vlada Ilije Garašanina prizna da "Uprava fondova nije bila od velike koristi onima kojima je u prvom redu bila namenjena", te donosi odluku o smanjenju kreditnog minimuma sa 1000 na 500 groša.

Ali kao u basni o lisici i rođi ili u priči o štapi i šargarepi, kada je napokon i običnom seljaku bio dostupan povoljan kredit, javljaju se nove "otežavajuće okolnosti". Naime, Uprava nije imala filijale po unutrašnjosti zemlje, nego samo centralu u Beogradu, gde se usled komplikovanog postupka odobravanja zajma on nije mogao odmah realizovati. A kako siromašni zemljoradnik nije mogao podneti dodatne troškove odlaska i boravka

Knez Mihailo Obrenović

u Beogradu, s neizvesnim ishodom kreditnog zahteva on se odlučuje da se i dalje zadužuje kod zelenaša, čiji je "kredit" istina bio skuplji, ali se do njega lakše i dolazilo.

Tek će sa izmenama zakona o Upravi fondova iz 1898. godine ovakva politika doživeti korenite izmene. Sa osnivanjem filijala u svim većim mestima u Srbiji (Šabac, Smederevo, Požarevac, Zaječar, Niš, Kragujevac, Jagodina, Čačak, Užice i Valjevo), povoljni krediti su postali dostupni svim zainteresovanim korisnicima, a zelenaštvo se kao pojava počelo iskorenjivati. Novu poslovnu politiku su mogli realizovati samo novi ljudi, te unutar Uprave dolazi do personalnih promena, dok država preuzima garancije za celokupno njeno poslovanje. Ove mere će se reflektovati na povratak poverenja građanstva u celokupan bankarski sistem u Srbiji.

Veliki uticaj na podizanje ugleda Uprave odigrala je i njena monumentalna zgrada, podignuta 1903. u samom centru Beograda po projektu Andre Stevanovića i Nikole Nestorovića.

Do početka Prvog svetskog rata, Uprava fondova je postala jedina srpska banka koja je uspeła da plasira svoje akcije i na međunarodno tržište, kao i da dobije dva zajma od konzorcijuma francuskih banaka. Njeni plasmani nisu bili samo hipotekarne prirode – ona učestvuje u podizanju srpske infrastrukture, gde naročito investira u izgradnju železničke mreže, a neretko finansira i samu državu.

Uprava fondova se tokom Prvog svetskog rata povlačila zajedno sa vladom Kraljevine Srbije. Po dolasku na Krf aprila 1916. otvorila je svoju kancelariju, a nedugo zatim i filijalu

Okružne štedionice

Usled neefikasnog delovanja Uprave fondova i brzog sloma Prve srpske banke, Namesnička vlada je 21. oktobra 1871. godine donela ukaz o osnivanju *okružnih štedionica*. One se osnivaju u Smederevu, Čačku, Užicu, Kruševcu i Kragujevcu, sa istim ciljem kao i Uprava fondova – da budu bliže selu i sitnom zemljoradniku. Okružne štedionice nisu bile akcionarska društva, nego zadruge za štednju i kredit, koje u tu svrhu dobijaju na upotrebu opštinski i crkveni novac, bolničke prireze i sudske depozite do 1000 dukata. Štedni ulozi, koji su primani na “priplod”, bili su limitirani – od 10 dukata (minimum) do 1200 dukata (maksimum), a donosili su poveriocu kamatu od 5 odsto na godišnjem nivou. Shodno toj odluci, i krediti su odobravani u granicama od 50 do 500 dukata, uz godišnju kamatnu stopu od 7 odsto. Zajmovi su odobravani samo stanovnicima onog okruga u kom se štedionica nalazila, i to na rok od šest meseci do tri godine – uz hipoteku na nepokretnosti ili uz “garanciju” opštinskih vlasti. Prvenstveno pravo na kredit imala su poljoprivredna domaćinstva čiju letinu je zadesila elementarna nepogoda i ona koja su dokazala da imaju zelenaške dugove. Nažalost, ni pokušaj sa okružnim štedionicama nije uspeo, jer su od sedamnaest okruga – koliko ih je tada bilo u Srbiji – one bile otvorene u svega pet, a tamo gde su otvorene, novac je vrlo brzo bio razgrubljen. Analogno Upravi fondova, i ovde je bila učinjena greška, tako što su najveći iznosi kredita odobravani onim ljudima koji su se upravo bavili zelenaštvom – i to bez nepokretne zaloge (hipoteke), nego samo uz “garanciju” korumpiranih opštinskih vlasti – koje su bile kratkotrajne, jer su se menjale zajedno sa relativno brzim promenama vlade. Ovakva “kreditna politika” vrlo brzo je dovela do zatvaranja i ovih novčanih zavoda.

FOTO: A. Andić

u Solunu. Zanimljivo je da je i u takvim okolnostima Uprava primala depozite, isplaćivala štedne uloge i penzije svim srpskim izbeglicama u Grčkoj, kao i da je redovno servisirala svoje obaveze prema stranim poveriocima. Prilikom ove “seobe”, dosta bančine dokumentacije je nestalo, a istu sudbinu su doživele i intabulacione knjige po sudovima u okupiranoj Srbiji, tako da je pune dve godine nakon oslobođenja trajala rekonstrukcija bančnih dužnika i poverilaca (koja, uzgred rečeno, nikada nije dovedena do kraja).

Sa stvaranjem Kraljevine Srba, Hrvata i Slovenaca nametnulo se pitanje osnivanja jednog centralnog hipotekarnog zavoda, koji bi bio nosilac hipotekarnog kredita u novoj državi i na taj način pomogao njenom privrednom i ekonomskom napretku. Uprava fondova je *via facti* postala i jedno i drugo.

Zakonskom uredbom od 30. marta 1922. godine Uprava fondova menja naziv u Državnu hipotekarnu banku Kraljevine SHS i proširuje delokrug rada na čitavu teritoriju novostvorene državne zajednice. Osnivaju se filijale i agencije u svim većim privrednim centrima, a decentralizacijom nadležnosti omogućuje se relativno lako dobijanje kredita.

Kuriozitet predstavlja činjenica da je Državna hipotekarna banka (DHB) bila jedini domaći novčani zavod koji je odobravao kreditne zahteve i iz inostranstva, poput ostalih zapadnoevropskih velebanaka. Takav renome omogućio joj je da u periodu od 1922. do 1929. godine dobije izuzetno povoljne kredite kod Societe de Banque Suisse i International Hypobank iz Bazela, kao i od bankarske kuće J&V Seligmann & Co. iz Njujorka. DHB je za deset godina (1922–1932) postala

ubedljivo najjači novčani zavod ne samo u tadašnjoj Jugoslaviji nego i u čitavoj jugoistočnoj Evropi. Doduše, taj status joj je omogućio i svojevrsan monopolski položaj koji je imala u odnosu na druge banke u zemlji, jer je i dalje upravljala svim državnim fondovima, dok su sva ostala javna preduzeća morala da posluju preko njenih računa.

Uoči Drugog svetskog rata, DHB se nalazila u dva navrata na udaru svojih štediša, koji su septembra 1939. i aprila 1941. reagovali na događaje koji su sledili – povlačenjem depozita, i u oba slučaja se pokazala kao ustanova koja i u takvim okolnostima čuva svoj ugled i renome. Nakon kapitulacije Kraljevine, uprava DHB je donela odluku da banka nastavi sa svojim poslovanjem i u uslovima okupirane Srbije i razbijene Jugoslavije – tretirajući filijale izvan Srbije, kao “bančine filijale u inostranstvu”.

Sa oslobođenjem zemlje dolazi do promene društveno-ekonomskog sistema u kom su sve bankarske ustanove stavljene pod kontrolu nove vlasti. Državnoj hipotekarnoj banci je na osnovu Odluke od 12. novembra 1944. dozvoljeno da nastavi sa radom – da prima i isplaćuje štedne uloge, a da kredite odobrava samo po specijalnom naređenju NKOJ-evog poverenika za finansije. Zanimljivo je da su se štedni ulozi nastali pre rata, kao i za vreme okupacije (prethodno konvertovani u razmeri 20:1), mogli podizati do iznosa od 10.000 novih dinara – pod uslovom da imovina vlasnika depozita nije bila okarakterisana kao “neprijateljska”, što je automatski značilo da se konfiskuju i štedni ulozi. Zakonom od 28. avgusta 1946. DHB je pretvorena u centralnu banku za kreditiranje dugoročnih investicija na prostoru države FNRJ, promenišvši pritom naziv u Investbanku Beograd. Banka je dobila i novo sedište, jer će se u njeno velelepno zdanje, nekoliko godina kasnije (1950), useliti Narodni muzej Srbije.

Igrom sudbine, nakon druge srpske “slavne revolucije” poznatije kao “petooktobarska”, kada se u narodu ponovo (po ko zna koji put) javila nada da će demokratizacija društva iskoreniti korupciju i kriminal, kao prvu meru vlada je uhapsila “vidovitu Zorku”, dok je početkom januara 2002, na predlog tadašnjeg guvernera Narodne banke, donela odluku o likvidaciji najstarijeg novčanog zavoda u zemlji.

Dr Boris Kršev

Uvek je pravo vreme za štednju

Na sam pomen štednje građani uglavnom pomišljaju na pogodnosti koje banke u Srbiji nude kroz različite akcije u okviru nedelje štednje i upravo taj period smatraju najpovoljnijim trenutkom za oročavanje novca. Međutim, to odavno nije jedini period kada banke nude posebne uslove štednje. Tokom cele godine, banke se trude da u potpunosti zadovolje potrebe savremenog štediša novim depozitnim proizvodima i velikim brojem akcijskih ponuda kamatnih stopa.

Piraeus banka konstantno radi na unapređenju uslova štednje i proširenju ponude kako bi bila u stanju da zadovolji različite potrebe svojih klijenata, ističe Jorgos Panucopulos, pomoćnik direktora za razvoj proizvoda, marketing i PR te banke.

“Vođeni prethodnim iskustvom poslovanja na srpskom tržištu, nedavno smo pokrenuli novi program štednje u evrima pod nazivom ‘Piraeus 2x6’, oročenje na 12 meseci, sa dva pojedinačno definisana roka oročenja kojem je za svaki novi rok oročenja utvrđen poseban nivo kamatne stope. Verujem da ćemo uz atraktivnu kamatnu stopu kao i fleksibilnost tokom perioda oročenja pružiti klijentima podstrek da na sopstvenom novcu zarade štedeći kod nas”, izjavio je Jorgos Panucopulos.

“Piraeus 2x6” je namenjen kako rezidentima tako i nerezidentima uz NKS od 5,5 odsto za prvih šest meseci oročenja, odnosno 6 odsto za drugi period oročenja uz atraktivnu EKS od 5,23 odsto. Pogodnost ovog programa štednje je pripis kamate glavnici po dospeću prvih šest meseci, čime se ulog povećava i ponovo oročava po većoj kamatnoj stopi, a sve to uz mogućnost raspolaganja oročenim sredstvima bez gubitka ostvarene kamate iz prethodnog perioda.

U Piraeus banci danas je na raspolaganju široka lepeza programa štednje zahvaljujući čemu mogu da izaberu uslove koji će u najvećoj meri zadovoljiti njihove potrebe. Uvek traženi i veoma atraktivni proizvodi su Piraeus 30 i Piraeus 50 koji omogućavaju povlačenje do 30 odsto odnosno 50 odsto oročenih sredstava bez razoročenja depozita.

Piraeus Unapred je oročena štednja koja pruža opciju podizanja kamate unapred, tj. u trenutku polaganja sredstava.

Piraeus Premium Plan je pogodan za klijente kojima odgovara dugoročna štednja jer je ovo oročenje na 3 godine, gde se kamata uvećava na godišnjem nivou.

Posebna ponuda se odnosi na oročenja u RSD sa veoma atraktivnim kamatnim stopama koje idu čak do 13,50 odsto na godišnjem nivou.

Prema rečima Jorgosa Panucopulos, zahvaljujući ovakvom programu nedelja štednje u Piraeus banci trajaće tokom čitave godine.

“Svesni smo da klijenti na srpskom tržištu uglavnom nisu u poziciji da čekaju sa oročenjem novca jer će ga u periodu čekanja najverovatnije preusmeriti na nešto drugo. Upravo zato se trudimo da konstantno poboljšavamo svoju ponudu depozitnih proizvoda tokom cele godine i na taj način privučemo klijente”, zaključio je gospodin Panucopulos.

U vremenu kada je kriza okovala ambicije za pokretanje malog i srednjeg biznisa štednja se javlja kao jedna od najboljih alternativa za građane koji planiraju da investiraju svoj novac. Osim što nema rizika da se novac nepovratno izgubi, dodatni stimulan za oročenu štednju svakako predstavljaju i novi, poboljšani uslovi koje banke nude tokom čitave godine.

Societe Generale Srbija, 35 godina podrške privredi i građanima Srbije

Societe Generale u Srbiji posluje od 1977. godine, kada je u Beogradu otvoreno predstavništvo banke iz Pariza, što je ujedno bilo jedno od prvih predstavništava neke strane banke u tadašnjoj Jugoslaviji. Tokom proteklih 35 godina, nikada nije prestajala sa radom, bila je konstantno na usluzi svojim klijentima, bez obzira na promene u političkom i ekonomskom okruženju.

Do 1991. godine, predstavništvo je davalo podršku privredi kroz finansiranje velikih projekata, poput fabrika Magnohrom iz Kraljeva, UTVA iz Pančeva, kao i mnogih drugih u celoj tadašnjoj saveznoj državi.

Predstavništvo je 1991. godine prerاسlo u prvu domaću banku sa većinskim stranim kapitalom u Srbiji, Societe Generale Yugoslav Bank. Tokom naredne decenije, banka je radila isključivo sa privredom, a od 2001. godine prerasta u

univerzalnu banku i počinje da servisira i fizička lica. Od 2007. godine, menja ime u Societe Generale banka Srbija.

Ostvareni profit banke konstantno je investiran u dalji razvoj i uvećanje kapitalne baze banke, što je svakako doprinelo tome da je Societe Generale banka danas jedna od najznačajnijih finansijskih institucija u zemlji. U tom kontekstu, značajno je podsetiti da je Societe Generale banka prva koja je, u Bulevaru Zorana Đinđića na Novom Beogradu, još 2006. godine sagradila svoju upravnu zgradu, pokazujući na taj način svoje opredeljenje ka dugoročnom poslovanju u Srbiji.

Nakon otvaranja prve ekspoziture u Ulici Kralja Petra u Beogradu, razvijala se postepeno, organskim rastom, i danas raspolaže mrežom od 103 ekspoziture i ima preko 1300 zaposlenih.

U Srbiji, pored banke, posluju i povezane kompanije: lizing kompanija Sogeliz, Societe, Društvo za upravljanje dobrovoljnim penzijskim fondom Societe Generale Penzije i osiguravajuća kuća Societe Generale Osiguranje, a od 2006. godine i ALD, članica Societe Generale grupe, kompanija koja se bavi operativnim lizingom sa punom uslugom.

Jubilarnu, 35. godišnjicu poslovanja u Srbiji, Societe Generale banka je obeležila nizom događaja širom Srbije, kao i sloganom “Jer igramo u istom timu”, naglašavajući time pre svega svoju fokusiranost na klijenta i njegove potrebe. Kao banka sa tridesetpetogodišnjom tradicijom poslovanja u našoj zemlji, dugoročno orijentisana ka tržištu Srbije, Societe Generale Srbija teži da svojim klijentima bude istinski partner na duge staze, izlazeći u susret njihovim potrebama, u skladu sa kretanjima na tržištu.

Umetnost i bankarstvo, oduvek zajedno

Priča o Alpha Bank, koja u Srbiji posluje od 2002. godine, istovremeno je priča o njenom sedištu – zgradi u Ulici kralja Milana u Beogradu, u kojoj su oduvek radili bankari

Zgrada je podignuta 1924. godine u samom srcu prestonice kao sedište Jadransko-Podunavske Banke i govori o sprezi arhitekture, mitologije i bankarstva. Bankari su i tada prepoznali da je raskrsnica dve važne saobraćajnice, Ulice kneza Miloša (tada Kralja Ferdinanda) i Kralja Milana, preko puta tadašnjeg hotela London, najbolja moguća lokacija za sedište Banke. Banka je imala filijale u dvadesetak gradova, a poslovanje je obavljala i u Americi. Prva Godišnja skupština održana je juna 1925. godine, na kojoj je naglašeno da je Banka postigla “opšte nacionalno i privredno veliki uspeh” i uspela da očuva interes i ugled domaćeg bankarstva. Iako je veći deo arhive Banke uništen, zna se da je Jadransko-Podunavska Banka poslovala do 1944. godine i bila jedan od osnivača Udruženja banaka u Beogradu. Zabeleženo je da je 1940. godine ostvarila dobitak u iznosu oko 4,1 milion dinara, ali da je samo osmi deo ovog prihoda podeljen akcionarima, dok su ostala sredstva uložena u solidarne fondove, što se poklapalo sa tadašnjim solidarnim načinom poslovanja.

Monumentalni objekat u današnjoj Ulici kralja Milana 11, rađen je u akademskom maniru, promišljenog i odmerenog koncepta i delo je arhitekta Avgusta Rajnfelsa. Zahvata površinu od preko 1100 kvadrata. Zgrada je koncipirana oko centralnog kružnog prostora, sa visokom šalter salom i predivnom fasadnom skulpturom i reljefnim predstavama, koje su u većini slučajeva delo slovenačkog vajara Lojza Dolinara. Fasadna arhitektura je prepuna simboličkih obeležja. Hermes (Merkur), sa obeležjima koje ovde nosi, označen je kao posrednik između bogova i ljudi, zaštitnik trgovine, putnika i svega što omogućava dobit. On je vešto povezan sa ostalim figurama na fasadi, što proširuje njegove moći, a u tome mu “pomažu” i ostale skulpture – Posejdon (Neptuna), Afrodite Pelagije, Eupolije (Venere). Tako priča o bankarstvu, uz pomoć idejnog tvorca ove fasade koji pokazuje izvanredno znanje grčke i rimske mitologije,

objedinjuje i sve ostale puteve novca – povezuje vredne industrijalce, trgovce, moreplovce i ratare na njihovom putu ka istovetnom cilju – ostvarenju dobiti.

Jubanke, ovo velelepno zdanje koje i danas pleni svojom lepotom postaje sedište Alpha Bank Srbija A.D. Spoj tradicije i inovacije prisutan je u poslovanju Banke više od jednog

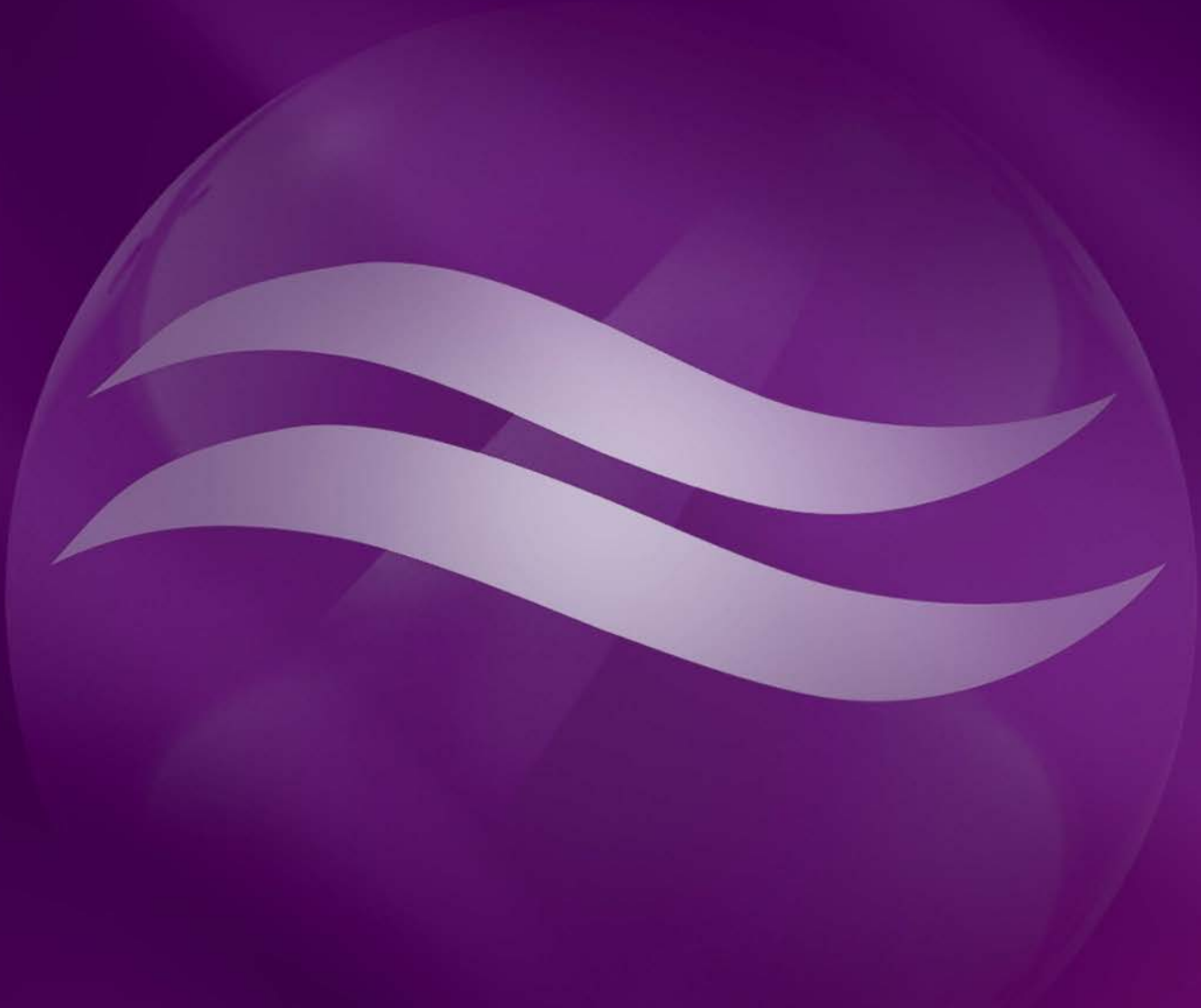

Impozantna arhitektura pokazana je i unutar zgrade. U konveksnim osmougaonim međaljonima među prozorima trećeg sprata nalaze se likovi iz grčko-rimske mitologije, koji simbolizuju razne delatnosti. Da li zbog same pozicije ili izuzetne lepote, pažnju privlači skulptura u središtu Banke – u prostoru u kome klijenti Alpha Bank svakodnevno obavljaju svoje finansijske poslove – fontana sa mermernom ženskom skulpturom boginje Afrodite (Venere), simbola plodnosti i zaštitnice moreplovaca, autora Petra Palavičinića, koja stoji i rukom pridržava svoju dugu, upletenu kosu.

Priča o ovom impozantnom zdanju – spomeniku pod zaštitom države, preplic se i sa pričom o Alpha Bank kada, privatizacijom

veka, tačnije od davne 1879. godine kada je John F. Costopoulos osnovao bankarsko odeljenje, preteču današnje Alpha Bank Group.

U susret jednoj deceniji poslovanja u Srbiji, veliki naponi koje je Alpha Bank Srbija uložila u proteklih godinama prepoznati su od strane klijenata, koji joj već godinama uzvraćaju poverenje. Ove navode potvrđuje i činjenica da je Alpha Bank Srbija danas visoko rangirana i svrstana među vodeće banke na našem tržištu i jedna od retkih koja se može pohvaliti da svoje poslovanje obavlja ne samo u jednom od najlepših arhitektonskih zdanja u Beogradu, već u zgradi koja je još od prvih skica i planova pa sve do današnjih dana napravljena da bude Banka.

KOMERCIJALNA BANKA

Meni najbliža

VREME

Copyright © NP Vreme, Beograd

Upotreba materijala iz ovog fajla u bilo koje svrhe osim za
ličnu arhivu dozvoljena je samo uz pisano odobrenje NP Vreme

PDF IZDANJE RAZVILI: Saša Marković i Ivan Hrašovec

OBRADA: Marjana Hrašovec